

една и сжща цена. Въ града, гдето живѣе, улицитѣ чисти, да се огледашъ въ тѣхъ, прекрасно уредени просторни градини съ най-разнообразни цвѣтя. Въ околноститѣ широки, зелени морави, овощни дървета измежду тѣхъ, а по-далечъ низки гори. Шосетата гладки, асфалтирани. Автомобилитѣ се носятъ по тѣхъ леко и безшумно — хвърчатъ, сякашъ. Всичко е така хубаво, само да си живѣешъ...

— Хубаво е тамъ, много ще да е хубаво, не е като по насъ, — додаде дѣдо Боне, увлѣченъ и той въ възторжения разказъ на своя гостъ.

— Не е като по насъ, истина, ама и нашето, ехъ и то си е хубаво, започна съ промѣненъ гласъ човѣкътъ отъ Англия. Макаръ че тамъ тѣй добре живѣхъ, ала винаги душата ми се измжчваше отъ копнежъ за България и българско, за нашата родна земя. И тоя копнежъ все повече и повече се засилваше. Смѣтахъ по едно време да взема жена си и заедно съ нея да дойдемъ въ България. Ней дипъ не се искаше, ала за мой хатъръ... Но разболя се тя и се помина. Отъ тогава копнежътъ ми за родната земя още повече се засили. Най-после, тази година не можахъ да се сдържа и решихъ се да тръгна. Въ Англия човѣкъ на моята възраст, 85 години сж на гърба ми, не се наема самъ да пжтува, а трѣбва да има нѣкой да го придружава. Азъ се наехъ и тръгнахъ. И много съмъ доволенъ. Намѣрихъ тукъ сестра си и своя зеть. Простичъкъ е тукашниятъ животъ, не ще и дума, ала колко е милъ и хубавъ! Като гледамъ тоя великанъ Балканъ, виждамъ българи, слушамъ родния езикъ, сърдцето ми се изпълва съ радостъ, и нека е хубаво, нека е чудно хубаво тамъ, ала не знамъ защо тукашното, родното, все повече ми допада, все повече ми радва душата.

— Нѣма по-хубаво отъ родното, — каза като на себе си човѣкътъ отъ Англия и унесено се загледа въ отсрещнитѣ балкански върхове.
